

24/6

Any LXV - Batallada 3399

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 14 de setembre del 1934

«CATALUNYA TRIOMFANT...»

—Què diu el diari?
—Que segons Lerroix, la situació és estable.
—Estable? Potser té raó.

INTENCIONS DOS CRITS

La gent de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre ha anat a Madrid a celebrar la seva Assemblea. La gent d'aquest Institut són els propietaris, els terratinents, els senyors, els amics de la Lliga, els ex-lacais del difunt Primo de Rivera, els que voldrien —com en temps del feudalisme—, el pagès encadenat a la terra, els que no han treballat mai i viuen de la suor i de les llàgrimes i de la sang dels altres i encara tenen el cinisme de dir que «del treball en ve el descans». La gent d'aquest Institut és monàrquica, catòlica —que no és el mateix que cristiana—, més amiga del capellà que de Déu. Han posat l'Institut sota l'advocació d'un sant perquè els sembla que així té més aparença de respectabilitat. I han triat sant Isidre, malgrat ésser madrileny, perquè aquest fou un sant gandul que

es posava a gaire sota un arbre i es feia llaurar el camp per uns àngels. En això fou un precursor dels propietaris de l'Institut, que no han treballat mai i han viscut sempre de fer treballar els altres.

Els propietaris, els senyors —senyor en un sentit feudal— de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre han anat a Madrid, al Madrid infecte i vil de Goicoechea, de Gil Robles, d'aquella pobra mòmnia de Melquiades Alvarez, d'aquell J'udes de la República que és Lerroix, dels senyors afiliats al feixisme d'Acción Popular, amics de passejar la mosca monàrquica per cabarets i bordells. Hi anaven atats per la Lliga i protegits per la policia de Salazar Alonso, ministre lerroixista. Els acompanyava el pobre Anguera de Sojo, que, dient-se català i republicà, no s'ha avergonyit d'asseure's al

costat de monàrquics, de feixistes, d'enemics, per tant, de Catalunya i de la República. Aquest fet inqualificable acaba d'enfonsar en el fracàs el fracassat Anguera de Sojo.

L'anada dels propietaris facciosos costa a Madrid un dia de sang. El Madrid proletari, digne, honrat, s'aixeca contra aquesta xurma.

L'Assemblea, però, se celebra. Els assembleistes monàrquics, els feixistes de Sant Isidre i de la Lliga, en unió dels feixistes de Gil Robles, els enemics de la República, tenen la protecció d'un ministre de la Governació que es diu republicà. I en aquesta Assemblea s'injurja i s'ataca la República amb tota impunitat.

El Govern de Catalunya podia haver-se equivocat en una llei qualsevol. I els perjudicats podien tenir el perfecte dret de protestar-ne. Al que no tenen dret és a, dient-se catalans i volent fer una plataforma del seu catalanisme, emparar-se en els enemics de Catalunya —Gil Robles, Goicoechea, Melquiades, etc., i cercar el seu ajut. Això és prou per a desqualificar-los. Això és prou per a palesar la veritable significació política, exclusivament política, de l'acte: feixista, monarquitant.

Hi ha més, però: hi ha dos crits. Un, hipòcrita, suau per a despistar: ¡Viva la República!, acollit amb un silenci eloqüentíssim. Un altre, cínic, descarat, agosarat: ¡Vivan los caballeros del 10 de Agosto!, acollit amb indubtable satisfacció dels catalans isidros.

Aquests dos crits donen la tònica del que ha estat l'assemblea isidrista. No cal recordar —val més no recordar-les— les paraules imprudents i impudents dels Cirera, dels Anguera de Sojo, dels Melquiades, dels Gil Robles.

Amb aquests dos crits n'hi ha prou per a descobrir els sentiments que animaven els isidros. Al cap de dos anys de la masacrada tràgica s'ha pogut cridar Vivan los caballeros del 10 de Agosto! O sigui: els caballeros que juraren fidelitat a la República i es deshonoraren man-

EL FRARE

El frare es la Inquisició. Ell porta a l'Església l'esperit d'intransigència, de jerocitat, d'espionatge i de repressió; i l'Església, que havia excomunicat el bisbe Itau per haver estat el primer a suggerir a l'emperador Màxim la idea d'aplicar la pena de mort al rei d'un delictes religiosos, acceptà l'ideal del frare, i, serenament, legislant amb canons i butlles, va cremar mitja humanitat.

El frare triomfava. En va els clergues saber obtenir dels Papes limitacions i tanques a la insensatesa fraresca: els Papes compregueren aviat que si havien d'ésser reis de la terra, cap exercit millor per assegurar-li llur regnat, que les hosts monàstiques, sempre atrevides, despietades, insociables, exemptes de l'afecte a la família i del sentiment de la pàtria.

Esdevingué que les institucions monacals s'havien corromput pel desvergonyit afany d'intervenir en tot, fins a l'extrem que es pensà de suprimir-les de soca i arrel. Però, el cèlebre Concili de Trento, mesurant be les coses, trobà que la Santa Seu seria millor servida i predicada en totes les nacions per homes que no tenen pàtria, ni nacionalitat, ni altra família que la seva Ordre i el Pontificat.

Així fou com quedà subscrit el pacte entre el Papa i el monaquisme, convertint-se l'Església en un convent universal. Des d'aleshores, cada ordre ha volgut ésser, trencant la caritat, una Església dintre de l'Església, amb les seves lleis especials, els seus sants i les seves arcaiques teories teològiques. Aquesta multiplicació d'esglésies va acabar amb la pau que en elles regnava, engendrant una lluita intestina i inacabable, que restà al catolicisme la millor de les forces llurs.

Però no únicament el debilità el frare amb aquesta divisió depriment i pertorbadora, acumulant l'anarquia monacal a l'anarquia ingènita de l'Església romana; l'enervà encara més amb el virus d'un misticisme embrutidor, la tendència del qual és convertir els pobles en societats d'estàtics brahmins.

Als frares deu l'Església la Inquisició, la pertorbació de llurs funcions amb el predomini d'un sacerdoti adventici i superfluu, sobre el misticisme genuïnament cristià, i d'ell originades la superstició, la sensibleria sensualista, la miracleria carrinclona amb totes llurs funcions, el feminisme en forma pagana de donà brahmina o de Vestas.

Per als pobles el frare representa l'extinció de la família, el desprestigi del sacerdoti patri, la negació de la nacionalitat, l'absorció de tot per a l'Església la mort del dret i la llibertat en mans de l'atavisme, que, infiltrat en les lleis i encara més amb els costums, castra les races, fa febles els pobles, afemella totes les virilitats, encanalla, envileix i embruteix els humans fins convertir-los en bèsties esclaves d'altres bèsties, car és sabut que quan a l'home es pretèn convertir-lo en àngel, sols s'aconsegueix fer-lo bèstia.

J. P. C.

cant a la fidelitat jurada, en conspirar contra la República; els caballeros que tragueren amb engany, uns pobres soldats de la caserna per a dur-los a morir; els caballeros que a Sevilla creient que eren caballeros com ells, oferien vi als soldats perquè es revoltessin contra la República; els caballeros, enemics

de Catalunya i de les llibertats de Catalunya.

Si els catalans que han pres part en aquesta Assemblea tinguessin vergonya, no haurien tolerat aquest crit a honor dels caballeros.

Si tinguessin vergonya. Però, com l'han tolerat...

LLUIS CAPDEVILA

CORRESPONDENCIA

Ismael. — No podrà ésser, malgrat la nostra bona voluntat.

Cap-gros. — Sí, senyor. Es va publicar. Per tant, no cal que ho envii.

Santa Rita. — Bé, no serà tant. Té un geni molt viu, vostè.

Amador. — Ja està bé el comentari, però hi ha tanta feina a arranjjar-ho!

Benet. — No fa pel nostre geni. Ho trobem massa seriós.

Reniu. — Anirà. I se'l saluda molt cordialment.

Pitus. — Veurem. Caldria consultar-ho. Una setmana passa molt de pressa.

Enric. — Aquesta vegada l'ha endevinada. El felicitem.

Layo. — Que sia l'enhonorabona. I que per molts anys pugui fer semblants obres.

A. R. S. — Sospitem que ja s'ha dit. Ens n'assabentarem.

Manu. — Ben comptat i debatut, havem decidit, per unanimitat, llançar-ho al cove.

Ribalta. — El que ens diu d'aquest capellà, no podent pro-

var-ho, és molt perillós. No farem res.

Ole Gari. — Està molt d'ullera, vostè. Procurarem inquirir-ho.

Rosa Té. — Al cove, simpàtica Rosa. Hi ha coses que no deuen dir-les les noies.

Sants. — Bé, sí, però... vol dir-nos què carai vol dir vostè amb el seu escrit? A la Redacció estem molt dividits de parers...

Miquel. — Una ganqueta, ja l'hi diré. Una veritable ganqueta. Que sia per molts anys.

Tanasi. — Anirà, però quan sigui d'actualitat. Avui no ho és.

Eusebi M. — Fet i fet, valdrà més estripar-ho. No li sembla?

Un de Reus. — Pifiada. No és ell. L'autor no és català.

R. M. C. — No en tenim ni per començar. Faci'n un parell més.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

—Està que parla! Com quan corria per Barcelona.
—Si és una carabassa!
—Sí? Em creia que era en...

(Ja ens perdonaran que no acabem l'acudit. La prudència és una gran cosa.)

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.2212

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranjer	3'75 » »

Ara fa onze anys, una Dictadura que no fou més que una secreció del poder personal d'un subjecte degenerat per totes les impureses històriques i pre-històriques de la raça borbònica, trucava a la porta dels catalans embossats, d'aquells que també per tradició com per devoció han estat els eterns traïdors de les llibertats de Catalunya. I, aquelles portes s'obriren bat a bat i aquelles esques es torcaren grotescament davant del sabre personificador de la força bruta que encara avui té reís escampades damunt el nostre solar patri, també arreu de les terres d'Espanya. Aquestes portes que ja haurien hagut d'ésser clausurades i tapiades governativament de temps ençà per a tranquil·litat de la Catalunya republicana i de la Catalunya autònoma, foren, ni cal dir-ho, les de la Lliga, les de l'Institut Català de Sant Isidre, les del Foment del Treball Nacional i les de la Cambra de la Propietat Urbana, els mateixos que avui, sota la protecció empírica d'un Salazar Alonso, sota el signe d'un Gil Robles, i sota la fatídica ombra d'un Goicoechea, d'un March o d'un Albiñana, creuen arribat el moment de revivir les hores tràgiques que en aquells temps ignominiosos imperaven. Això ha succeït dos dies abans de l'onze de setembre de l'any 34, això que ha estat un rebrot del que succeí dos dies després de l'onze de setembre de l'any 23.

Avui, però, la provocació ha tingut la seva rèplica contundent; la repulsa del poble democrata madrileny per l'ofensa feta al Govern legalment constituït de Catalunya per un manament constitucional ha estat, però, la sang del proletariat castellà amic de les nostres tradicions republicanes, avui plasmades per unes prou limitades atribucions estatutàries. La sang vessada als carrers de Madrid, fertilitzará, però, damunt la terra republicana com fertilitzà la sang dels herois de la República, Fermí Galan i Garcia Hernández. Ells foren afusellats covardament per ordre del darrer Borbó i aquests infelïços han estat alevosament metrallats per les hosts de Salazar Alonso, l'amic i aliat de tots els testaferrós, de tots els mamarratxos, i de totes les desferres d'aquell vergonyós passat que embolcallà en una Dictadura odiosa, tota la vida, tota l'activitat i tot el prestigi d'Espanya.

Avui, però, en reintegrar-se aquests terratinents al seu fogar d'aquesta Catalunya, en nom de la qual, han dit que anaven i que no han fet més que ensangonar els carrers de la capital de la República, s'hauran trobat front a front, amb aquella estàtua de color bronzejat, d'aquell mateix color que tenen els homes forts que treballen la terra que ells pretenen monopolitzar. Aquella estàtua de gloriós Conseller en Cap que pagà amb la vida la traïdoria de tants altres isidres del passat que, com els d'ara, no vacillaren a vendre per una miserable bossa de diners les llibertats de la Pàtria. La Pàtria, per a ells, no és més que el patrimoni vergonyant que mai s'han sabut guanyar. Que els han cedit en paga de la traïdoria i de l'ultratge. Rafael Casanova, des del seu sitial, n'ha vist tantes d'enormitats com aquestes que estan passant ara en plena eufòria samperiana, que en commemorar de nou aquest onze de setembre del 1934, se'n ressentirà encara de les mortals ferides que l'ocíren en arrepassar-nos les nostres llibertats preades i amb aquell dolorós semblant, més dolorós avui encara, avergonyit d'una República que ja no la coneixen ni els seus propis pares, ens dirà una vegada més que defensem la terra, però no aquella terra que intenten feudalitzar quatre senyors propietaris que encara no s'han adonat que ja s'havia acabat per sempre la disbauxa monàrquica. Que a desgrat dels Sampers i dels Salazars; que a desgrat dels feixismes de tots els colors i de totes les castes, hi ha encara un poble d'una serena fortitud que ha sabut guanyar-se, i reconquistar, unes llibertats que no ens les malbarataran uns mercaders menyspreables, mentre hi hagi un Govern a Catalunya, mentre hi hagi un President que al cap de la nostra Generalitat sàpiga imposar la llei als renegats d'aquí i als mal intencionats d'allà, i que si l'any 1714 uns castellans vingueren a arrepassar-nos el nostre patrimoni sagrat, que, altrament, de res s'assembla al patrimoni dels panxacontents de la Plaça del Pi, avui, uns altres castellans han sabut llançar-se al carrer i oferir llur sang a la defensa d'aquells drets nostres que uns quants senyors Esteves han pretès i pretenen esclafar, perquè a ells no els ha costat res de guanyar-los.

Avui, dos dies després de l'onze de setembre, als onze anys justos d'aquella ignominiosa jornada que un 14 d'abril va polveritzar, l'espectacle grandios d'un poble que amb fortitud i entusiasme sent la responsabilitat del moment, conscient del seu deure, contundent i enèrgic, ens fa pensar una vegada més, que tot l'esforç, que tota l'abnegació i tot el sacrifici d'aquesta Catalunya gloriosa, d'aquesta Catalunya de gestes heroiques, que a cada moment ens reverdeix la Història, no pot estar ni un moment més a la mercè d'aquesta xurma ineivil, que és signe d'un feixisme o d'un nazisme barat, no amaga altra cosa que la grapa, l'ambició i l'assedegament desenfrenat del més descarat bandolerisme monàrquic.

CONTE DE PAGES

ARA, HOME!

Un senyor, una mica tocat del voraviu, anà a dinar a una fonda de quatre quartos d'un poble de la comarca gironina.

Al cap d'un parell d'hores d'estar assegut, li varen servir la sopa. Varen passar un altre parell d'hores sense que hi anés ningú, i a l'últim va tornar el

cambrer amb un plat de carn d'olla.

—Home —va dir-li el senyor—. A vós, em sembla que us conec. Juraria que us he vist alguna altra vegada, però deu fer temps, perquè no recordo res.

—Potser sí. Un servidor ha estat...

I el cambrer li anà anomenant pobles i poblets on el foraster l'hagués pogut veure.

—No, no. No és res d'això! Aneu-vos-en, que ja me'n recordaré.

L'estàtua de Rafael Casanova, al peu de la qual acudí, en fervorós homenatge als herois caiguts, la democràcia catalana

Mitja figa, mig raïm

AGENT DE NEGOCIS

Aquell individu que durant vint-i-nou anys, va enterbolir la vida espanyola, des de dalt de la seva reialesa, es veu que no se sap estar parat.

Ara es dedica a promoure reunions de col·legues descoronats com ell i tracta d'impregnar-los de l'optimisme que a ell deu mancar-li per mica que no tingui pa a l'ull. La seva missió es d'estimular, per ara, Ot d'Habsburg i veure, si a l'ombra de tot això es pesca alguna cosa.

Ningú que conegui la psicologia de l'ex-assot de la Península Ibèrica, no creurà que ell actual

Menjà la seva ració de carn d'olla i esperà que tornés el cambrer.

Per fi arribà aquest, amb les postres, i el nostre home, amb el posat de qui fa un gran descobriment, li espetà:

—Ara, home! Ja sé on us havia vist, abans! Vós sou el que m'havau servit la sopa!

desinteressadament. Mateix ara que ha posat agència de restauracions, que quan feia de papallona a Deauville, ell no és home per fer res per res.

UN MONUMENT

Ha estat inaugurat al Sud de Juissou, a la Marne, un monument recordatori dels soldats i classes de l'onzena companyia del regiment 72 d'Infanteria, que varen caure en aquell lloc ara ha fet vint anys.

Tenim davant dels ulls una foto en la qual apareixen els pobres fantassins de la companyia homenatjada. Joves, robustos, alegres, confiats. El elixé és del juny anterior a la tragèdia. I de tots els que hi figuren, pot dir-se que ni un sol no va sobreviure a la topada...

Bé està que hom dediqui un monument a aquest grup de sacrificats. Però, molt millor estaria que els pobres soldats —com tants milions de camarades— no haguessin estat escorxats i ara no caldria fer-los un honor que ells gustosos declinarien.

EL ROSSINYOL DE WURTEMBERG

Mai no hauríem dit que hom pogués qualificar de rossinyol un subjecte tan avinagrat i atapeït com aquell frare turbulent que va dir-se Luter, inventor d'una modalitat religiosa seca, dura, rígida, mançada fins de l'untuositat que fa tan divertida la mitologia catòlica. Una cleda confessional destinada a afavorir la rapacitat dels senyors enfront de la rapacitat dels bisbes. Cal oblidar que Martí Luter, va dir dels camperols alemanys, justament revoltats contra els amos, que eren gossos rabiosos que calia extirpar.

Francament, no entenem que té de rossinyol l'home de la Reforma. Si diguéssim d'esperpar o de corb, encara...

MISS EUROPA 1934

Aquesta adorable manera de perdre el temps —i perdre, de tant en tant, alguna noia— que és l'entronització anual de Miss Europa, ha estat ja donada i benèdida.

Tenim reina de bellesa. Es Mlle. Esther Towneu, finlandesa; per tant, el ceptre de la bellesa s'ha desplaçat cap al nord. Era d'esperar que un jurat reunit a Xastings (Anglaterra), se sentís influït per l'ambient i desnonés les belleses brunes de la Mediterrània. Fins allí ha arribat la influència ària, preconiada per Hitler i els seus.

Felicitem l'adorable elegida —la suposem adorable— i el que ens sap greu és que la màxima transcendència dels problemes europeus, no sigui aquesta de triar la noia més bonica.

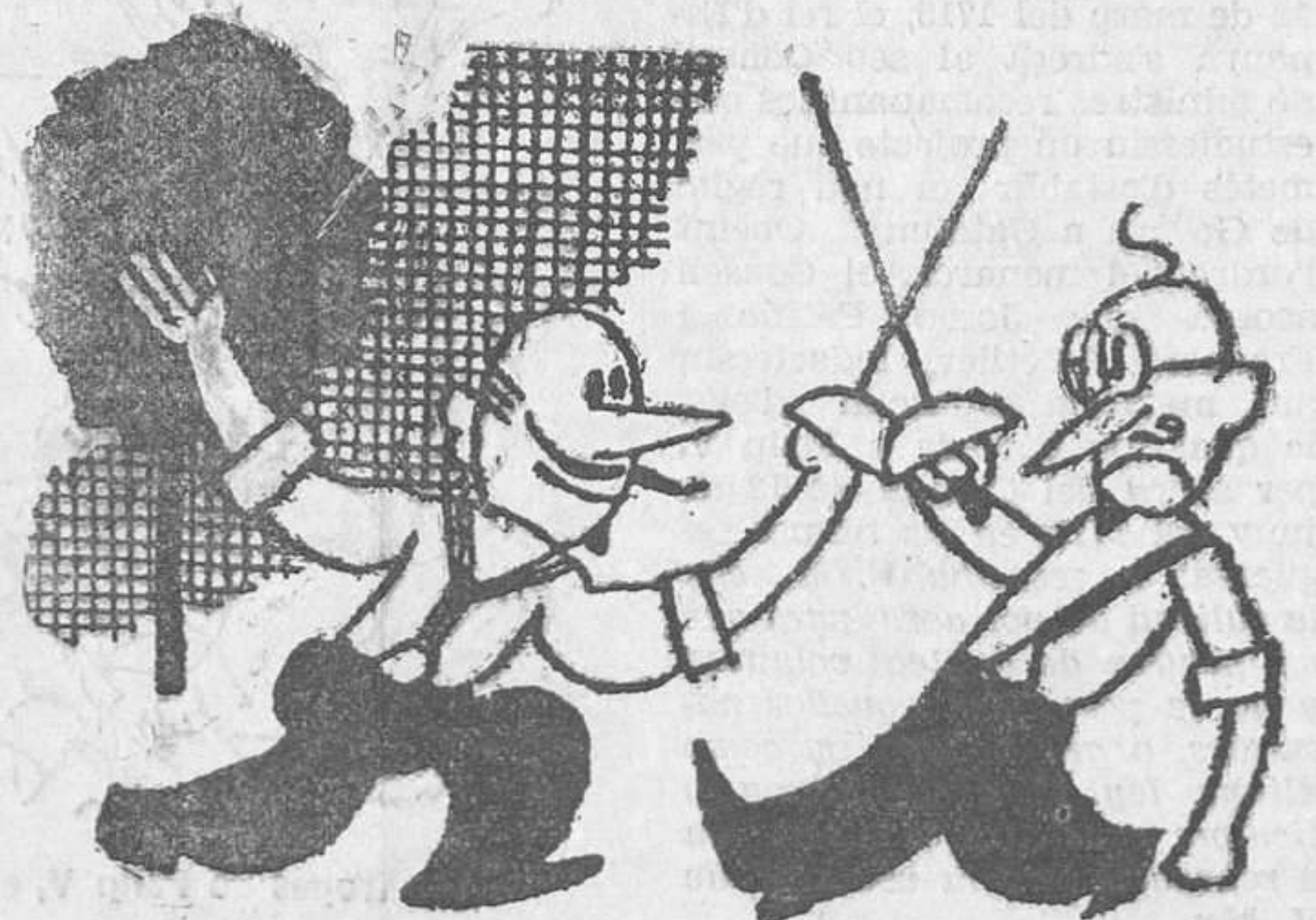
CONTE JUEU

Hom celebra, amb gran pompa, el casament de Levi, israelita carregat de milions.

A les postres, l'amfitrió, se sent emocionat i diu:

—Jo no puc consentir que en una festa així, oblidem els nostres germans, els pobres... Proposo, doncs, que tots ajunteu la vostra veu a la meua per tal de tributar un «Hurràh», als pobres...

SCARAMOUCHE

—Vostè en sap més, és cert. Però ignora que jo estic assegurat per un milió a la seva Companyia. Vostè mateix!

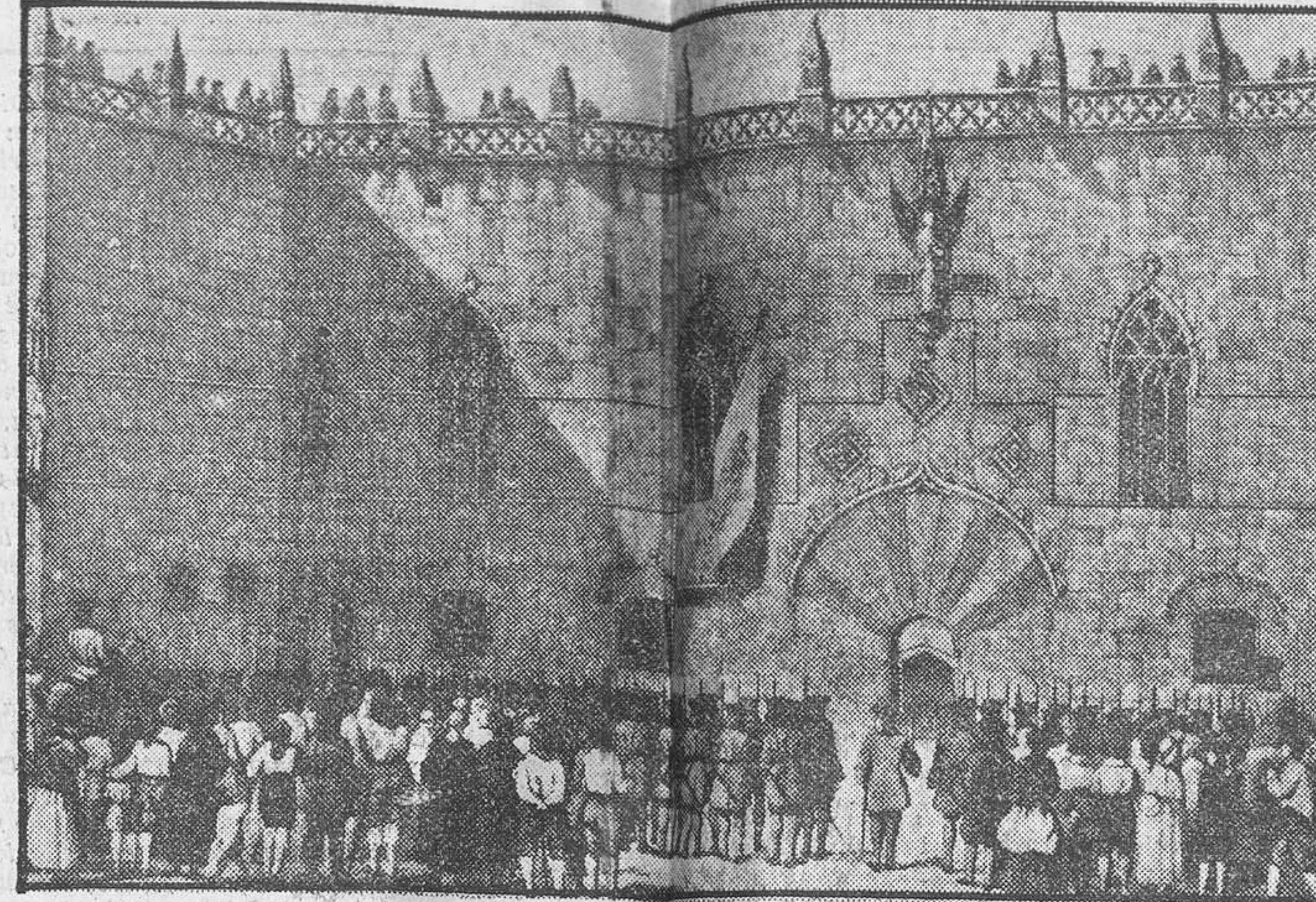
11 de setembre del 1714

"Catalunya triomfant, tornarà a ésser rica i plena..."

DATA HISTORICA

Eldia 11 de setembre del 1714

Avui ja 220 anys, que Catalunya veié esfondrar-se les seves llibertats enmig de la mort espantosa dels herois defensors de Barcelona...

Sortida de la bandera de la ciutat, durant el setge del 1714. Moment d'ésser hissada al balcó, davant el poble, pel conseller en cap.

sanova. Prop d'ell sucumbíen el conseller del 1710, en València, en Bernardo, els capitans de la «Coronela», Bassot, Lledó, Codina i altres, pertanyents a distingides famílies. El dia 13 de setembre, a posta de sol, la bandera borbònica onejava dalt del castell de Montjuïc.

ELS HEROIS DEL SETGE En Rafael Casanova

Presentar la figura del darrer conseller en cap de Barcelona, en la grisa posta de la gloria pairal, com un heroi moribund abraçat amb la bandera pàtria de la ciutat màrtir, és d'un relleu inesborable, i com més temps passa més resplendeix l'aureola de la seva immortalitat.

centralitzar tots els nacionalitats ibèriques sota els costums i lleis de Castella, mentre Carles d'Àustria parantia a Catalunya la plenitud de la seva autonomia. El 30 de novembre del 1713 fou elegit conseller en cap, i qual càrrec portava aparellat el de cabdill de la tropa ciutadana o gremial, anomenada la Coronela.

ONZE DE SETEMBRE El triomf de Catalunya sobre el malet Felip V

Ens trobem altra vegada en l'aniversari de l'11 de setembre. Data que la Catalunya nacional veié l'imperatru deure de commemorar pel què fou i pel què representa per a tots nosaltres.

Catalunya ha lluitat i ha triomfat. La caiguda de Barcelona l'any 1714 fou sols un incident de la lluita. Catalunya ha vençut llançant al menyspreu la memòria del rei vil que l'humilia.

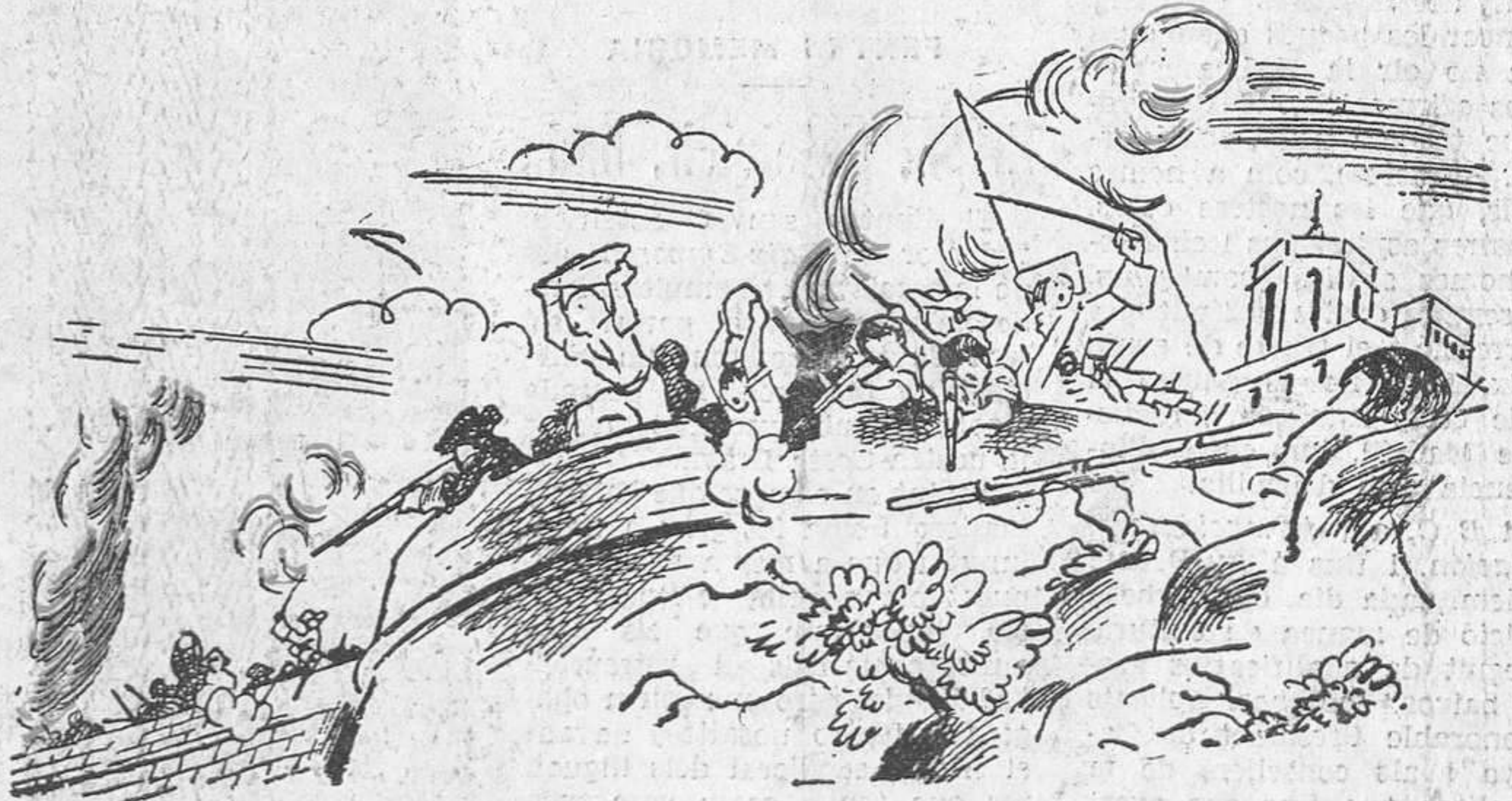
combat una bala ferí greument En Rafael Casanova, junt a l'hort de Sant Pere. Poc després es rendia la ciutat, que tota sola havia resistit durant catorze mesos el setge d'un exèrcit nombrosíssim.

El fossar de les Moreres

diu tot d'una al nen que plora. —El seu crim dels bons l'al·luu- fou traïdor a Catalunya, Inya. A on l'enterrarem? — A fora.

De sobte l'avi es fa enrera al mirar un mort que han aut, i el nen en veure qui era tant és el que s'esparvera que de l'esglai resta mut.

I mentrestant allà al lluny encara la canonada fent núvols de fum retruny, i el vell veu l'eina mullada de sang dels seus fills, al puny.

Els catalans, darrera les muralles de Barcelona, resistint les envestides de les tropes castellanes, durant el setge del 1714

NVEVA PLANTA DE LA REAL AVDIENCIA DE I PRINCIPADO DE CATALVAÑA. ESTABLECIDA POR SV MAGESTAD, CON DECRETO DE DIEZ Y SEIS DE Enero de mil setecientos y diez y seis

En Barcelona: Poc 105 EPH TEXIDÓ, Imprenta del Rey N. 5 Se hallará en su caja en la Calle de S. Domingo.

Portada del primer exemplar imprès de l'ominós decret de «Nova Planta» que arrebassà les llibertats a Catalunya

- Clausura de les Universitats catalanes de Lleida, Vic, Girona i Tarragona. — Confiscació dels béns de tots els catalans que es distingiren en la defensa de les nostres llibertats, adhic dels que havien trobat la mort en la lluita.

ON PHELIP, POR LA GRACIA DE Dios, Rey de Castilla, de Leon, de Aragon, de las dos Sicilias, de Ierusalem, de Navarra, de Granada, de Toledo, de Valencia, de Galicia de Mallorca, de Sevilla, de Cerdeña, de Cordova, de Corzega, de Murcia, de Iacn, de los Algarbes, de Algezira, de Gibraltar, de las Islas de Canaria, de las Indias Orientales, y Occidentales, Islas, y Tierrafirme, del Mar Occano, Archiduque de Austria, Duque de Borgoña, de Bravante, y Milán, Conde de Abspurg, de Flandes, Tirol, y Barcelona, Señor de Vizcaya, y de Molina, &c. Marqués de Castel-Rodrigo, Príncipe, Cavallero del Insigne Orden del Toison de Oro, de mi Consejo de Guerra, Governador, y Capitán General del Exército, y Principado de Cataluña. Regente, y Oydores de mi Real Audiencia de la Ciudad de Barcelona.

Por quanto, por Decreto de nueve de OÁubre del año proximo pasado fenalado de mi Real mano, he sido servido de dezir, que aviendo con la asistencia Divina y justicia de mi causa, pacificado enteramente mis Armas en el Principado, toca a mi Soberanía establecer Gobierno en él, y a mi Paternal Dignidad, dar para en adelante, las mas saludables providencias, para que sus Moradores, vivan con paz, sosiego, y abundancia, enmendando en los males, la opression, que se ha experimentado (en las turbaciones passadas) de los buenos. Para cuyo fin, aviendo precedido madura deliberacion, y consulta de Ministros de mi mayor satisfaccion, y confianza.

Hesthecho, que en el referido Principado, se forme una Audiencia, en la qual presidais Vos el Governador, Ca. Primera plana de l'edició del decret de «Nova Planta» dictat pel malet Felip V

LA HUMILIACIO DE CATALUNYA El decret de «Nova Planta»

Vençuda Catalunya pels exèrcits de Felip V, l'11 de setembre del 1714, caigué de ple al domini espanyol, amb el triomf de la dinastia borbònica; però aquella derrota no tenia la significació de derrota espiritual que prengué en ésser promulgada el dia 16 de gener del 1716, la famosa «Nova Planta» de la Real Audiencia del Principat de Catalunya, que conté un cúmulo de vexacions per als catalans.

sions en el Consell de ministres. Mentre Llorenç Mathieu de Villamayor feia avinent la contrarietat que per a Catalunya representaria el veure's arrabassats els privilegis, els costums i la llengua, altres consellers, Francesc de León i Luna, Apòstol de Cañas, Lluís de Ulloa i Andreu de Bàrcia, votaren perquè fos establert, a Catalunya, un Tribunal amb lleis inflexibles i dotat d'amples facultats per aconseguir l'assimilament de Catalunya a Castella.

Finalment, però, s'arribà a un acord, després de llarga deliberació, i així Felip V promulgava, el dia 16 de gener del 1716, la «Nueva Planta» de la Real Audiencia del Principado de Cataluña, base de la submissió espiritual del nostre poble a la voluntat de Castella i a l'absolutisme borbònic.

Les tropes de Felip V, en un dels seus atacs contra Barcelona, durant el setge gloriós

(Dibuix d'Obiols per a la «Història de Catalunya», de Rovira i Virgili).

(Dibuix d'Obiols per a la «Història de Catalunya», de Rovira i Virgili).

Felip V. «Rex Hispaniæ et Indiarum Borbonius, Dux d'Anjou». Rei maleït en la memòria de tots els catalans

UNS I ALTRES

L'EXHIBICIO DELS MAL EDUCATS

Molts escriptors polítics castellans estan fent, aquests dies, sense pensar-s'ho, una demostració que ens satisfà extraordinàriament. Ens demostren que nosaltres, els periodistes catalans, tenim molta més educació que aquella colla de plomífers monàrquics, tradicionalistes, cedistes i radicals que cada dia, des de les planes de certs diaris de Madrid escriuen cròniques, solts i comentaris referents a Catalunya, els catalans i els homes que ens governen.

Tota persona que tingui un concepte enlairat de la polèmica periodística, ha d'apartar els ulls, fastiguejat, de les cròniques dels «chulos» redactors de certs diaris anticatalans i enemics del règim, davant el seguit d'insults, de grolieries, de baixeses, de llot i de verí, que destilen aquelles.

Lluny de nosaltres el desig de tancar les boques enemigues per a no oir la rèplica a les nostres afirmacions. Res de voler que tothom pensi com nosaltres. Admetem, com a homes liberals, que les nostres coses, les nostres aspiracions i els nostres homes siguin combatuts, però sempre dintre el límit de la correcció i el tracte de gents exigeix. Però no és aquest el cas de certs infeliços periodistes de Madrid, tan curts d'intel·ligència com d'armilla.

A A B C, a *Informaciones*, a *La Nación*, i fins a *El Debate* hi veiem, cada dia, en morbosa exhibició de manca de cultura, un seguit de qualificatius groliers, baixos, indignes, aplicats a l'honorable President de Catalunya i als consellers de la Generalitat que fins ens avergonyeixen, com si de l'existència d'aquests mal educats la classe periodística en fos responsable.

No saber guardar el respecte i consideració personal a l'adversari palesa manca de cultura. Però quan l'adversari ocupa els primers i més alts càrrecs en una regió autònoma, el respecte deuria ésser imposat precisament per aquells que s'enfaden i ho porten tot a la tremenda quan surt un diari negant les dots de governant d'un ministre.

A aquest baix nivell periodístic no hi arribarem mai nosaltres, els periodistes catalans. Poden estar-ne segurs els estampadors de grolieries, que tant desentonen del conjunt de periodistes madrilenys, dignes i respectuosos.

Poden anar injuriant, mentre els deixin. Nosaltres, no els seguirem per aquest camí. Tenim educació i no escrivim a tant la peça.

FENT-LI MEMORIA

El Sr. Estelrich, bada

El diputat senyor Estelrich, redactor de *Baix-Empordà*, des de la secció que hi empena hebdomadàriament, sol parlar sovint de turisme, fent un càlid elogi de Mallorca. De passada tractava amb excessiva fredor la nostra Costa Brava.

Tenint en compte que l'eixerit mallorquí s'ha fet gran a Catalunya i que a més a més és diputat per aquella circumscripció, esperàvem que els seus amics comarcals li retreuerien l'afluència, però ens veiem obligats a fer-ho nosaltres davant el silenci sepulcral dels lliguaires que tenen cases vora mar per arrendar.

El senyor Estelrich, no se'n recorda que és diputat de Catalunya...

Un rei, un mal rei, resta odiat per tot un poble, sense esperança d'ésser perdonat. Si hi hagués una altra vida, aquest seria el seu càstic més espantós.

Una anècdota de Rabelais

Entre les moltes aventures còmiques que es conten al voltant de la vida de l'immortal Rabelais, n'hi ha una en la qual hi entra en joc un rector de poble i, de retop, la seva majordona.

El cèlebre humorista viatjava per Itàlia, quan un dia es veié obligat a fer nit en un poblet de prop de Roma, que té per nom Lazio.

Arribat a l'església parroquial, demanà hostatge al senyor rector, i aquest, reconeixent Rabelais com a un senzill collega, ja que el gran escriptor era també capellà, recollí de bon grat el viatger i li oferí un frugal sopar i un modest llit, l'únic llit que hi havia a la rectoria.

—Això no ho permeto! —exclamà Rabelais—. No faltava més!... On dormirà vostè?...

—Per què no?... Ja és prou gran; hi dormirem tots. Crec que no trobareu inconvenient de dormir amb mi...

Com que, realment, hi cabien amb comoditat dues persones, l'altre acceptà l'oferta.

Tota la nit amb un son dormiren, girats d'esquena, els dos capellans. Dormiren quietament, profundament, igual que dos sòcs.

Però heu-vos ací que, en apuntar el nou dia, en Rabelais, qui, cansat de l'atzarós viatge roncava encara com un vedellet, va sentir, de prompte, una mà pesanta que li feia pessigolles a sota l'aixel·la.

L'home no va dir res; arraulit sota del llençol, es començava a esverar, però no es bellugava.

Al cap d'una estoneta, altra

—I, què me'n diu d'en Cirera?
—Que en Gil Robles el farà ballar. No veu que diuen que aviat «remenarà les cireres?»

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona, 8 (Davant Rambles) Tel. 13603
Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telefon privat, bany, habitacions a 5 pts. Servel permanent
Formidable instal·lació musical a totes les cambres

vegada pessigolles al mateix lloc.

En Rabelais vinga fer el mut.

Fins que, a l'últim, el rector li donà una forta patacada a l'esquena, dient amb veu de tro:

—Margarida!... Au, tocàson!... Que no sents el gall com canta?... Vés a donar menjar a les pobres bèsties!...

En Rabelais encara riu.

DES DE REUS

Molt edificant i molt... isidrenc!

Llegim i copiem:
«Ens comunica el propietari del Restaurant de l'Estació M. S. A., que ahir, en passar el tren especial que viatjaven els «isidrens», aprofitant els tres minuts de parada, s'emportaren tot el que portava el carretó de l'esmentat restaurant, que acostuma sortir a l'andana a l'arribada de trens.

Li foren manlevats 30 coixins de viatge i un crescut nombre d'ampolles d'aigua mineral, gaseoses, cerveses, etc. A tal efecte, ha estat cursada la denúncia corresponent per la «filantropia» d'aquests viatgers.

Naturalment, aquesta gesta dels «isidrens» ha estat força comentada.»

Després vindran amb allò que la propietat es un robo!
Pobrets!

Llegiu cada dia LA HUMANITAT

Barcelona es manifestà, el passat dilluns a la nit, contra el feixisme. La manifestació a la Plaça de la República

L'organització feixista a Espanya

TESTIMONI VIU

Aeu-vos aci el que escriu, entre altres coses que, per manca d'espai, no reproduïm, el socialista Jaume Blanco, que es va afiliar, amb nom suposat, a la Falange Española per tal d'asabentar-se de la seva organització.

Adverteix, de primer antuvi, Jaume Blanco, que el feixisme a Espanya, no és un perill llunyà ni un partit que s'està formant, sinó un fet realitzat, amb alguna vitalitat i un partit polític, assasi i burgès, que ha pres algunes posicions en l'aferrissada batalla a ultrança que s'està lliurant entre el marxisme i la burgesia en l'actualitat a Espanya.

QUE TENIU BICICLETA?

Ara, escoltem-lo:
«Més que el desec de servir a mis ideales socialistas, fui empujado a ingresar en las J. O. N. S. Juntas de Ofensiva Nacional Sindicalista —lo confieso— por la curiosidad y el prurito de conocer su funcionamiento, que se me antojaba misterioso y cargado de dinero. Una vez en relación con algunos individuos afiliados al fascio y avivada mi curiosidad por la parquedad y discreción de sus manifestaciones, no vacilé en comunicar a la Juventud Socialista mi proyecto y, animado por ésta, en ingresar en el movimiento primorriverista.

¡Grandes sorpresas me aguardaban! Alguna vez habré hecho muecas grotescas en vez de sonreír y sentí pánico cuando en medio de los jefes y jefecillos, en casa de un triunviro, me imaginaba verlos lanzarse sobre mí cumpliendo la consigna que en aquel día «habíamos» recibido de suprimir socialistas.

—¿Tiene usted bicicleta?

Después de preguntarme si tenía automóvil (!), teléfono, los idiomas que conocía, cuota a qué servicio quería agregarme (espionaje —con un previo preparamiento— o milicias), el triunviro encargado de Organización me desglosa la pregunta que más extrañó de la ficha.

—Esto de si tiene usted bicicleta significa que si posee pistola. Lo ponemos así en la ficha «r vías de precaución».

—Pues, no señor, no tengo bicicleta —contesté rápido con vistas a la adquisición gratuita del «nuevo vestuario» que decía Cruz Salido.

—Bien. Sepa usted que uno de los principales deberes de los jóvenes que forman nuestras milicias, es el de estar convenientemente armados. Procure usted adquirir un arma y si no tuviese posibilidades económicas, nosotros haremos lo posible para darle una.

Le confesé que siendo militar no podía estar económicamente desahogado y me sería difícil adquirirla. Con esto me prometió que me la daría para los ejercicios de tiro y para en cuanto hubiese que «actuar».

En efecto, a los pocos días, un domingo, fuimos diez «jonistas» a ejercicios y a otro «camarada» y a mí que no teníamos «bicicleta», nos la entregaron nuevita, aunque después tuvimos que devolverla.

Hubiera sido inútil y muy sospechoso en pretender averiguar el escondrijo de las armas, por lo que ni siquiera me preocupé, aunque me consta que la sostienen en buena cantidad.

ORGANIZACION Y TACTICA DE LAS MILICIAS

Las milicias nacionalistas tienen una especial organización arrancada de la historia romana y reformada convenientemente. Su procedimiento para el ataque en la calle con sus «formaciones invisibles es algo original y eficaz. Pero nada tienen que ver —desde luego— con los romanos, el asesinato en automóvil, copiado de los gangsters americanos y muy recomendado en los medios fascistas.

La distribución de fuerzas está dividida y denominada de la siguiente forma: *Elemento*, es una unidad compuesta de tres hombres, uno de los cuales es el jefe; *La Escuadra*, tiene tres elementos, un agente de enlace y un jefe; *La Falange*, consta de tres escuadras con un jefe; *La Centuria*, tiene tres falanges y un jefe, y termina con la *Legión*, de cinco centurias, cuyo Estado Mayor lo constituyen los jefes de centuria y un jefe supremo.

La por ellos denominada *formación invisible* para los ataques en la calle en periodo pacífico, consiste en los siguientes:

En una calle concurrida o paseo, se ha de dar una paliza a un grupo socialista. No es posible coger reunidos a los seis o siete socialistas a quienes se quiera «atizar», más que en ese

—Vés, que no serveixes per a res. I per això fa tants anys que ets lerrouxista?
—Però, dona! No et recordes que una vegada em varen fer intervenir?

paseo. Pues bien: Se citan verbalmente por los agentes de enlace dos escuadras, las que se distribuirán: A cada acera del paseo se situará un Elemento y el tercero de la Escuadra estará en el centro de la calle un poco retardado; dos o tres pasos adelantado, caminará solo el jefe de la Escuadra. Detrás de ésta caminará la otra Escuadra en la misma forma y comunicada con la primera por los agentes de enlace. A una señal convenida de antemano, los Elementos se despliegan, sacan sus porras de cable de acero con un cono de plomo al final y la paliza es inevitable.

Esta táctica, que todos conocen y callan, demuestra a las claras su estupenda organización y que se preocupan de cumplir con su deber de milicianos.

REUNIONES, DISCIPLINA Y CONSIGNA

Los fascistas se preocupan muchísimo por la propaganda socialista y ésta es uno de los temas principales de sus discusiones. En uno de los últimos números de F. E., se transcriben unas líneas de Lenin en un artículo, aconsejando al proletariado se arme de cualquier modo, y el triunvirato nacional del fascio ordena a sus correligionarios se adopte el mismo procedimiento.

Por ello conocen nuestras «delicadas» intenciones para con ellos —obrando en reciproca— y nuestras plataformas de lucha. En muchas cosas la organización nacional sindicalista, es un plagio invertido de la socialista y la comunista, pero en las demás está perfeccionada.

Temiendo siempre a la acción de la policía (de la que creo tendrán poco que temer) y a algún que otro golpe audaz de los socialistas (sobre lo que si pueden temblar), se reúnen por falanges en cualquier domicilio particular, cuando se trata de la cotización o para aleccionarles para el cumplimiento de acuerdos. Los acuerdos no los toman jamás los simplemente afiliados, sino los jefes. Hay que tener en cuenta que una de las máximas doctrinales del fascio es: «Los jefes siempre tienen razón». Es considerado antifascista aquel que analiza y discute las órdenes emanadas del Mando. En esto son rigurosísimos.

Se puede decir que viven en

la clandestinidad tan cómodamente o quizás más que los partidos obreros en la legalidad.

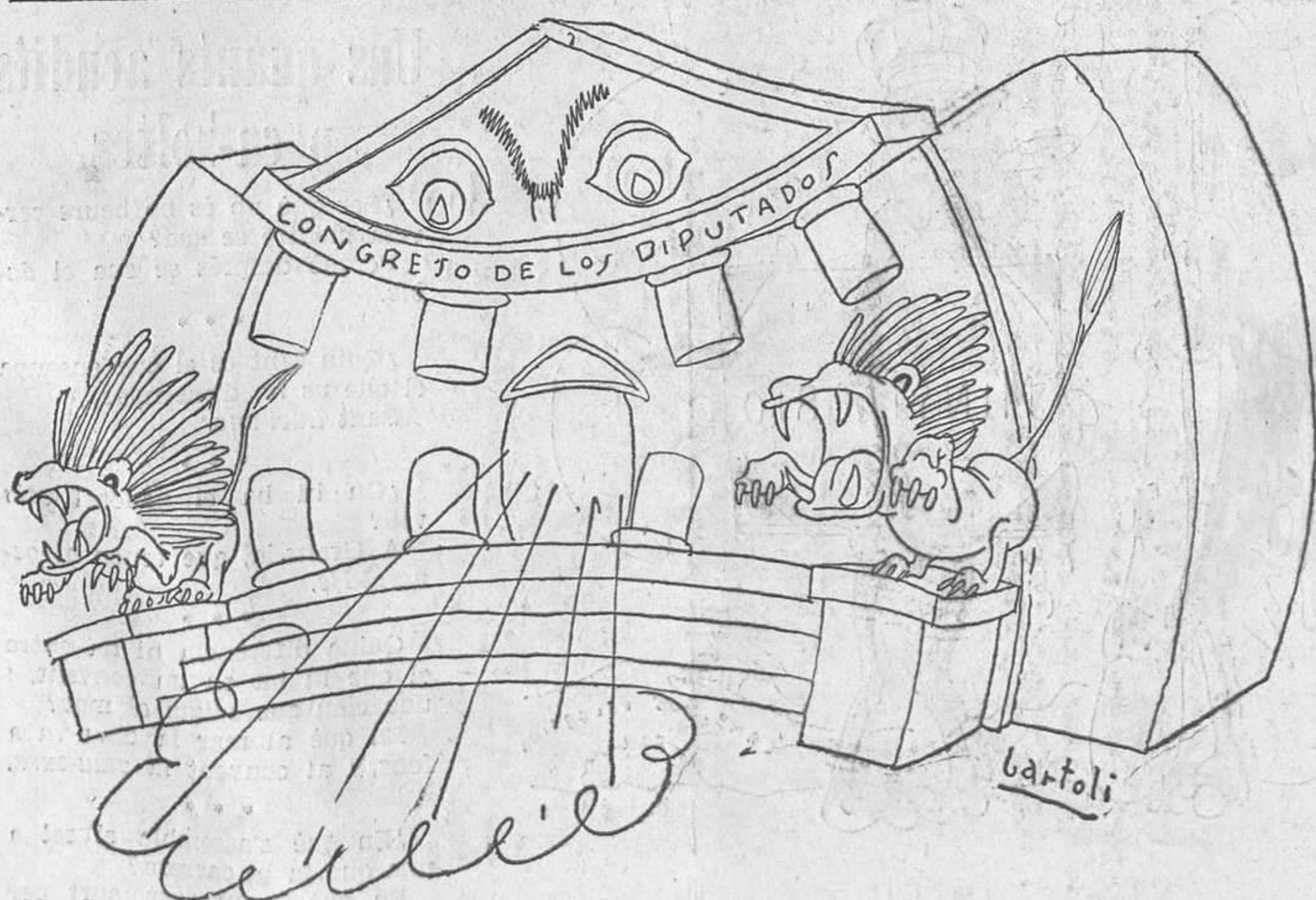
La supresión de la democracia interna que para nosotros es circunstancial y transitoria, sólo revolucionaria en épocas francamente revolucionarias, para los fascistas es una cuestión de principio. Su teoría de lo *no liberal, lo jerarquizado y sujeto a la unidad de mando*, no se refiere exclusivamente al poder político, a la implantación de una Monarquía o Imperio, sino que se aplica a la organización en todas sus formas.

Los acuerdos de los Mandos provinciales han sido, desde hace poco, constreñidos por el Nacional a asuntos de detalle en organización. Ahora las resoluciones de Primo de Rivera, Ruiz de Alda y discutibles para todos los fascistas españoles.

Todas las consignas de la superioridad vienen impregnadas de un odio a muerte contra los socialistas. «¡Guerra al marxismo! y ¡Aniquilar socialistas!», son las principales. Y ya hemos visto cómo las cumplen.»

—Bo! Ara ens diu la seva dona que ja ens el podem quedar!

Tal com veu el Parlament de la República el senyor Samper

HOTEL MEUBLE «LA CASITA DE LAS FLORES»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. Es el més ideal de Barcelona

Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.

C. DE LA FRANÇA, 20

Travessia del carrer de Lleida - Telèf. 34085

La commemoració de l'Onze de setembre

L'arribada del Govern de Catalunya al recinte del monument a Rafael Casanova envoltat per una gernació immensa que aclama el President. En un angle, el President de la Generalitat, Honorable Lluís Companys, pronunciant el seu discurs

LES COSES QUE SABEM

Sabem...

- Que aviat, a la Lliga, hi haurà una baixa.
- Que un diputat ha decidit retirar-se de la política.
- Que és un senyor que no és antipàtic a ningú i té un lloable full de serveis ciutadans.
- Que en Vallès és l'encarregat de disuadir-lo.
- Que també a la Lliga s'annuncien unes quantes baixes.
- Que pots ser alguna d'elles, d'un element jove, portarà cua.
- Que l'Aliberc està cansat que li facin la traveta.
- Que hi ha algú que vol posar en evidència a cert personatge monàrquic.
- Que a Arenys, en Milà i en Fonclleda diuen que conspiren.
- Que no és cert que conspirin.
- Que tenen altres maldecaps.
- Que en Solé Janer està molest amb la majoria de l'Ajuntament.
- Que el motiu del seu disgust és que li accepten les proposicions i no pot lluir-se defensant-les.
- Que al senyor Saltor ara li ha agafat afició al mar.
- Que no seria estrany que alguna impremta rebés un encàrrec relacionat amb aquesta afició.
- Que el senyor Frigola ja torna a ésser radical entusiasta.
- Que el seu coqueteig amb l'Esquerra no ha donat cap resultat.

Que encara parla dels seus èxits a Gijón.

tadura va molt pel Palau de la Generalitat.

gestions un funcionari antirepublicà.

Que en Goicoechea no vol venir a Barcelona.

Que no és pas que tingui por.

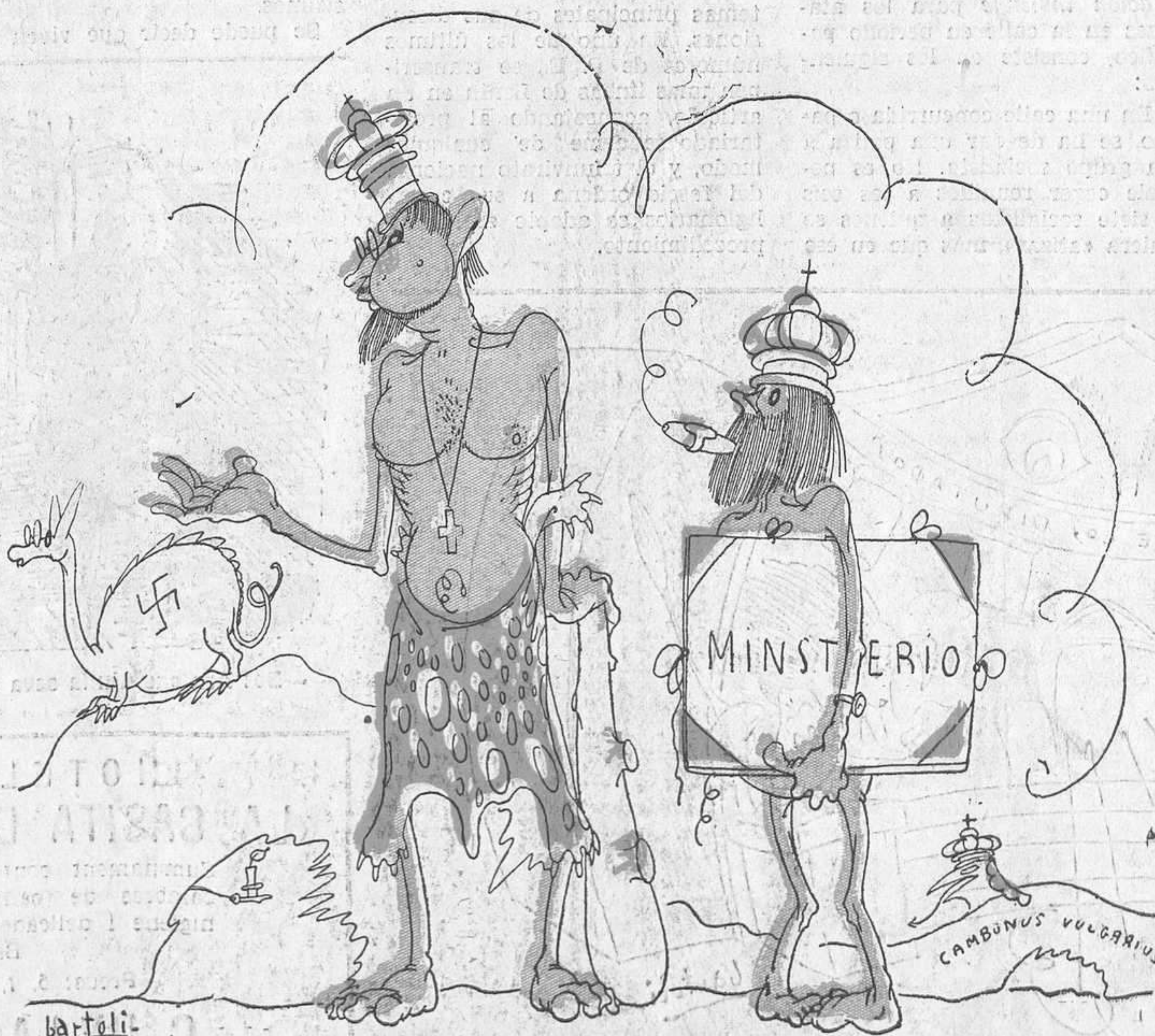
Que un delegat de la Lliga està treballant per tal de fer ingressar a la mateixa un centre d'un poble de la costa.

Que hom tem que aquest delegat retorni a Barcelona fent pudor d'arnica.

Que a Granollers, el cacic Torras fa de regidor.

Que diu penjaments del rei i dels dictadors.

I moltes altres coses.

—Apa, preparem-nos, que se'ns apropa l'hora!

Uns quants acudits poca-soltes

¿Per què no és bo beure cervesa mentre se sua?

Perquè després se sua el doble.

***

¿Quin sant és el que ensenya el que us ha d'ensenyar, Sant Luci-ano.

***

¿On hi ha el general més vell?

A Granada, que tenen el general-Ife.

***

Quina diferència hi ha entre el que hi ha en un convent, i una clau que caigui al mar?

En què al mar la clau va a fons, i al convent la clau-sura.

***

¿En què s'assembla el sol a una que fa la carrera?

En què, quan surt, surt per tothom.